

prima instanță: A.Miron
instanța de apel: N.Cernat, L.Bulgac, A.Pahopol

dosarul nr. 3ra-901/16

ÎNCHEIERE

15 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tatiana Vieru
Sveatoslav Moldovan, Valentina Clevadi

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Serviciul Vamal, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Mireasa Modernă” împotriva Serviciului Vamal privind contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, prin care s-a admis apelul declarat de societatea cu răspundere limitată „Mireasa Modernă”, s-a casat hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 03 iulie 2015 și s-a emis o nouă hotărîre de admitere a cererii de chemare în judecată,

c o n s t a t ă :

La 16 ianuarie 2014, SRL „Mireasa Modernă” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal privind contestarea actului administrativ.

În motivarea cererii de chemare în judecată societatea a indicat că își desfășoară activitatea comercială pe teritoriul Republicii Moldova, iar unul din genurile principale de activitate fiind comercializarea pe teritoriul Republicii Moldova a mărfurilor de larg consum, inclusiv a accesoriilor pentru nunți și diverse festivități.

Susține că, în baza actului de audit post-vămuire nr.29/3 din 05 decembrie 2013, pîrîtul la 10 decembrie 2012 a întocmit decizia de regularizare nr.63, potrivit căreia societatea a fost obligat la achitarea unor drepturi pretinse neachitate de import în sumă de 138 172, 38 lei (inclusiv penalitate), în temeiul prevederilor art.art. 127¹ alin.(2) lit.b), art.129, art.202¹ Cod Vamal, precum și art.228 Cod Fiscal.

Prin urmare, decizia de regularizare menționată a fost aprobată de organul emitent la 14 decembrie 2013 și a fost adusă la cunoștință contra semnătură la 16 decembrie 2013, cu mențiunea „nu sunt de acord”.

Menționează societatea că, în baza actului de achiziție seria WP nr. 190952 din 26 februarie 2013 de la Igor Muntean, persoană fizică rezident al Republicii Moldova, pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, au fost procurate rochii de mireasă în număr de 31 unități, la prețul total de 67 200 lei.

De asemenea reclamantul a indicat că, la caz nu a avut loc trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova și nici a bunurilor, dat fiind faptul că, nu au fost perfectate declarații vamale și procedurile vamale.

Consideră că, organul emitent, în mod ilegal a aplicat prevederile art. 127¹ alin.(2) lit.b) Cod Vamal, deoarece anterior mărfurile nu erau introduse pe teritoriul Republicii Moldova, dar au fost procurate de pe teritoriul Republicii Moldova, fiind bunuri libere de sarcini fiscale sau vamale, iar vânzătorul (persoana fizică rezidentă a Republicii Moldova) nu a comunicat dacă acestea sînt sau nu introduse ilegal pe teritoriul vamal al Republicii Moldova.

Astfel, la introducerea ilegală de mărfuri pe teritoriul Republicii Moldova, obligația vamală apare la data cînd mărfurile sînt introduse, iar persoanele care au dobîndit ori au deținut mărfurile în cauză, și care știau sau ar fi trebuit să știe, la data achiziționării sau primirii mărfurilor, că acestea au fost introduse ilegal.

În acest sens, menționează că, la momentul achiziționării mărfurilor, întreprinderea nu a cunoscut și nici nu putea să cunoască despre pretinsa introducere ilegală de mărfuri pe teritoriul Republicii Moldova, or, în materie de contencios administrativ sarcina probațiunii este pusă în obligația organului emitent.

Așadar, la emiterea actului administrativ contestat, nu a fost probat corespunzător momentul introducerii ilegale a mărfurilor de către vânzătorul - persoana fizică, precum și faptul că acesta a fost sancționat pentru introducerea ilegală a lotului de marfă, respectiv pe teritoriul Republicii Moldova.

Suplimentar opinează că, achitarea drepturilor de import, precum și penalităților pentru întârziere, nu ține de obligația întreprinderii, deoarece acesta nu a introdus pe teritoriul Republicii Moldova marfa respectivă.

Mai consideră reclamantul că, auditul post-vămuire poartă un caracter ilegal, deoarece a fost efectuat în privința unei persoane ce nu a importat marfa și de către un organ care nu este competent de a efectua un asemenea control, contrar procedurilor de rigoare stabilite de Codul Vamal.

Cere, societatea, anularea deciziei de regularizare nr. 63 din 14 decembrie 2013 emisă de Serviciul Vamal.

Prin hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 03 iulie 2015 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Mireasa Modernă” împotriva Serviciului Vamal al Republicii Moldova privind anularea deciziei de regularizare nr.63 din 14 decembrie 2013, ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, SRL „Mireasa Modernă” a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016 s-a admis apelul declarat de SRL „Mireasa Modernă”, s-a casat integral hotărîrea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 03 iulie 2015 și s-a emis o nouă hotărîre, prin care s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Mireasa Modernă” și s-a anulat ca ilegală în fond decizia de regularizare nr. 63 din 14 decembrie 2013 emisă de Serviciul Vamal în privința SRL „Mireasa Modernă”.

Invocînd netemeinicia actului judecătoresc emis de instanța de apel, la 15 aprilie 2016, în termenul prevăzut de lege, Serviciul Vamal a declarat recurs, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și emiterea unei noi hotărîri de respingere a cererii de chemare în judecată.

În motivarea cererii de recurs s-a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată și urmează a fi casată, fiind aplicate eronat normele de drept material și anume, prevederile art. art.127¹ alin. (2) lit.b) și 127² alin. (3) Cod vamal.

Totodată, în cererea de recurs au fost reiterate și argumentele din referința depusă în prima instanță.

Astfel, susține că, instanța de apel nu s-a expus în sensul art.239 CPC, asupra tuturor probelor indicate de reprezentantul Serviciului Vamal, și anume că, actul de achiziții, anexat la materialele cauzei, nu se referă la lotul de rochii pentru care a fost emisă decizia de regularizare, or, prețul de achiziționare este cu mult mai mic decît cel de închiriere.

Un alt aspect indicat de recurent este și faptul că, nu au fost elucidate pe deplin circumstanțele cauzei, și anume că, mărfurile aflate în posesia intimatului sunt fără acoperire documentară, adică acte de proveniență, deoarece actul de achiziție indică sume între 800-4800 lei, ce se referă la un alt lot de rochii, iar cele transmise în chirie cu 750 euro, care fac parte din colecția italiană cu renume „Perle di Delsa”, erau pasibile de apariția obligației vamale.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de Serviciul Vamal urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) CPC, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească: nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată; a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată; a interpretat în mod eronat legea; a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

În conformitate cu art. 432 alin. (3) CPC, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care: pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei; pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată; în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului; instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces; în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată; hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Alin. (4) al articolului menționat prevede că, săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Serviciul Vamal este declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3), (4) CPC, care să justifice afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC, Colegiul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține că argumentele invocate de Serviciul Vamal în cererea de recurs poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă că „... art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, reieșind din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Serviciul Vamal, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Serviciul Vamal, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan

Valentina Clevadi